

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

ע"ם 967/13

לפני :
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המערערים :
1. פנחס צבעוני
2. זאב קרבציק
3. אבינועם קיסר

נגד

המשיבים :
1. יו"ר הוועדה המקומית
2. עיריית כרמיאל
3. אגודת קרן אורה בכרמיאל

בקשה מטעם המערערים לפי פקודת בזיון בית משפט,
מתאריך 13.4.2014 ;
תגובת המשיבה 3 מתאריך 8.5.2014 ;
תגובת המשיבים 1-2 מתאריך 9.5.2014 ;

המערערים : בעצמם

בשם המשיבים 1-2 : עו"ד רני גורלי

בשם המשיבה 3 : עו"ד ציון רווה

החלטה

השופט ח' מלצר:

1. לפנינו בקשה מטעם המערערים, למתן צו על פי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט (להלן גם: פקודת הבזיון, או הפקודה), בגדרה אנו מתבקשים: לאכוף על המשיבים את פסק הדין שניתן במסגרת הערעור שבכותרת (להלן: פסק הדין), "בקנס ו/או במאסר תוך חיוב המשיבים בהוצאות הולמות או להורות על כל סעד אחר, מהטעם שהמשיבים לא כיבדו ולא פעלו על פי פסק הדין".

2. בפסק-הדין, שהוצא בתאריך 30.9.2013, נתנו תוקף להסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בעקבות הערותינו בדיון, ובין היתר נקבע בו כדלקמן:

"(א) המשיבה 3 תגיש בתוך 30 ימים מהיום בקשה להקצאת הקרקע לעמותת המשיבה 3 וכן בקשה לשימוש חורג מהיתר.

(ב) המשיבים 1 ו-2 ידונו בבקשות הנ"ל לאחר שתוגשנה בהקדם האפשרי, לרבות בפרוגרמה הנדרשת לצורך אישור ההקצאה, בהיקף המתחייב לשם כך – בתוך 75 ימים מעת הגשת הבקשות.

(ג) למערערים תישמר הזכות להגיש התנגדויות לבקשות המשיבה.
"..."

3. המערערים טוענים כי בניגוד לפסק הדין שהיה מוסכם – העירייה קיבלה החלטה בדבר הקצאת הקרקע לעמותת המשיבה 3 ואף אישרה את השימוש שנעשה על ידה, בתנאים מסוימים – לאחר שמניין 75 הימים שנקבע בפסק הדין המוסכם חלף (ומבלי שהתקבלה החלטה בהתנגדות שהוגשה מטעם המערערים). התנהלות זו של העירייה מהווה, לטענת המערערים, בזיון בית משפט, כמשמעותו בפקודה, ובנסיבות אלה מבקשים המערערים כי נחייב "את המשיבים באופן אישי, הן בקנס בשיעור משמעותי והן בהוצאות אישיות בגין הליכי ביזיון אלה, כפי שייקבע על ידי ביהמ"ש".

4. לאחר עיון בבקשה ובתגובות המשיבים לה – הגענו למסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים, מאחר שעל פני הדברים אין הבקשה מגלה עילה, או מצריכה בירור (ראו: רע"א 8008/12 וכטל נ' שטיגליץ (8.1.2013), בפסקה 6). נביא להלן, בתמציתיות, את נימוקינו להחלטה זו.

5. אין חולק כי המשיבים 1-2 דנו בבקשות להקצאת הקרקע למשיבה 3 ולשימוש חורג מהיתר בה, זה מכבר, ואף קיבלו החלטות בעניין. הסעד הנעדר על ידי המערערים – נועד "להעניש" את המשיבים 1-2 על עיכוב שחל, לטענתם, בהליכים הנ"ל. מטרה זו איננה עולה בקנה אחד עם תכליתה של פקודת בזיון בית משפט ועם ייעודם של העיצומים הקבועים בסעיף 6 לה – שהם בעלי אופי "אכיפתי" ו"צופים פני עתיד" – ולא "עונשיים", בגין התנהלות בעבר (עיינו, למשל: בג"צ 7128/13 פרופ' נהון נ' רשות השידור (13.5.2014), וכן: בג"צ 3587/02 טל נ' אגף התנועה משטרת ישראל המטה הארצי י-ם (30.7.2013), והאסמכתאות הנזכרות שם).

6. מכאן שהבקשה איננה מגלה עילה למתן סעד לפי פקודת בזיון בית משפט, מה גם שההסבר שניתן לעיכוב שחל בדיון בבקשות ובקבלת ההחלטות בהן – נראה מניח את הדעת. ככל שיש למבקשים טענות בעניין פגמים שנפלו בהליך קבלת ההחלטות אצל המשיבים 1-2 ובשיקול הדעת שהופעל על ידם, הרי שמקומן של טענות אלה להתברר לא במסגרת בקשה לבזיון בית משפט, אלא בהליכים שיתנהלו בפני הערכאות המוסמכות לכך, כפי שצוין במפורש בפסק הדין ("היה ובקשות המשיבה 3 תאושרנה – תשמרנה זכויות המערערים לנקוט בהליכים משפטיים כנגד ההחלטות המאשרות..."). מסתבר שהמבקשים אף נהגו כך ביחס להחלטה לאשר למשיבה 3 שימוש חורג מהיתר.

7. הבקשה נדחית איפוא. בנסיבות העניין – לא ראינו להשית צו להוצאות.

ניתנה היום, ח' בתמוז התשע"ד (6.7.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט